

УДК 351.785:343.98:343.4

Войтович Я. В. – аспірант Національної академії внутрішніх справ, м. Київ

ЗАСТОСУВАННЯ НОРМАТИВНИХ АКТІВ, ЩО РЕГУЛЮЮТЬ ПРАВОВІДНОСИНИ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ПРОМИСЛОВОЇ ПРОДУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ БУДІВЕЛЬ І СПОРУД, ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТ. 275 КК УКРАЇНИ

Проаналізовано основні нормативні документи, що регулюють сферу безпеки використання промислової продукції та експлуатації будівель і споруд на міжнародному й національному рівнях. Визначено особливості їх використання в процесі розслідування злочинів, передбачених ст. 275 КК України.

Ключові слова: розслідування, промислова продукція, будівля, споруда, безпека, нормативний акт, законодавство.

Промислова продукція, будівлі й споруди є важливими атрибутами повсякденного життя кожної людини, адже ці об'єкти призначені для задоволення ключових потреб споживача, гарантування йому безпеки й комфорту.

Зміст поняття «безпека життєдіяльності» містить головні складові безпеки, які постають важливими для досліджуваної проблеми. Так, зазначену категорію тлумачать як комплексну систему знань про захищеність життя й діяльності особистості, суспільства та життєвого середовища від небезпечних факторів природного й штучного характеру. Безпека життєдіяльності передбачає: пожежну безпеку, санітарно-епідеміологічне благополуччя, охорону здоров'я, екологічну та ядерну безпеку, попередження надзвичайних ситуацій, цивільний захист, безпеку руху, якість і безпеку продукції та послуг, безпеку споруд, будівель та інженерних мереж тощо [1].

Гарантування безпеки людини, яка використовує промислову продукцію, експлуатує будівлі та споруди для задоволення власних побутових, виробничих, соціальних та

інших потреб, передбачає низку норм і правил, дотримання яких є обов'язковою передумовою створення цих об'єктів.

Розслідування злочинів, визначених у ст. 275 Кримінального кодексу (КК) України, передбачає наявність у процесуальних документах чіткої вказівки на положення законодавства, недотримання вимог якого призвело до шкідливих наслідків. Зазначене сприяє правильній кримінально-правовій кваліфікації, відмежуванню злочину цієї категорії від інших, що пов'язані з порушенням спеціальних правил, встановленню особи, яка вчинила злочин, визначенню причинового зв'язку між її діями (бездіяльністю) та наслідками.

Законодавство в означеній сфері охоплює значну кількість складних за змістом, розгалужених за структурою та іноді неузгоджених між собою нормативно-правових актів і документів, які ухвалюють різні суб'єкти на міжнародному, національному, галузевому й локальному рівнях.

Пошук і криміналістичний аналіз цих документів потребує певних навичок та спеціальних знань, якими не завжди володіє слідчий. Тому увагу слід приділити визначенню структури правового регулювання окремих аспектів безпеки в контексті досліджуваної проблематики, змісту низки визначених у законодавстві термінів і понять, що мають значення для розслідування.

З цією метою було проаналізовано нормативні документи, посилання на які є обов'язковим під час застосування ст. 275 КК України (безпосередні посилання формують залежно від предмета злочину, стадії створення певних об'єктів, кола осіб, які допустили порушення, та інших обставин провадження).

На наднаціональному рівні найбільш затребуваними міжнародними документами, що стосуються досліджуваних питань, є директиви ЄС, які відповідають змісту міжнародних договорів і мають пріоритет над національним законодавством. Вони передбачають обов'язок держави вживати заходів для досягнення встановлених вимог у визначений термін. Директиви ЄС визначають суттєві технічні вимоги, спрямовані на забезпечення безпеки промислової продукції.

Основні технічні вимоги законодавства ЄС до безпеки та якості товарів класифікують у секторах безпеки продукції, технічної стандартизації, пакування й маркування продукції.

Загальні вимоги у сфері безпеки продукції визначено в Директиві 2001/95/ЄС Європейського Парламенту та Ради «Про загальну безпеку продукції» від 3 грудня 2001 року. Цей законодавчий акт застосовують за відсутності конкретних правил, що регулюють безпеку окремих категорій товарів, або якщо конкретні галузеві правила є недостатніми.

Відповідно до положень Директиви, продукт вважають безпечним, якщо він відповідає положенням безпеки, передбаченим у європейському законодавстві, або національним вимогам держави – члена ЄС, де його продають чи запускають в обіг (за відсутності таких правил). Продукт також визнають безпечним, якщо він відповідає європейському стандарту.

Загальний порядок та умови розміщення продукції на внутрішньому ринку ЄС, здійснення оцінки відповідності й акредитації, а також механізм ринкового нагляду окреслені в Регламенті Ради ЄС № 765/2008 від 9 липня 2008 року та Рішенні Європейського Парламенту та Ради ЄС № 768/2008 від 9 липня 2008 року.

Гармонізовані стандарти можуть розробляти три незалежні органи зі стандартизації: Європейський комітет зі стандартизації (CEN); Європейський комітет зі стандартизації в галузі електротехніки (CENELEC), Європейський інститут телекомунікаційних стандартів (ETSI).

Маркування CE засвідчує, що продукт відповідає чинним вимогам і пройшов процедуру оцінки відповідності. Пакування товарів, які постачають на ринок, має відповідати вимогам, викладеним у Директиві Європейського Парламенту та Ради 94/62/ЄС від 20 грудня 1994 року щодо пакування та поводження з відходами пакування [2].

Зокрема, до об'єктів, які потребують маркування CE (Certified for Europe), належать: низьковольтні прилади, обладнання та посудини, що знаходяться чи працюють під тиском; газове обладнання; бойлери; машинне обладнання та його частини; засоби індивідуального захисту; радіо-й телекомунікаційне обладнання; вибухонебезпечні речовини, обладнання, що їх містить; обладнання, яке використовують у вибухонебезпечному середовищі; піротехніка; іграшки; будівельні матеріали; вимірювальні прилади; судна, яхти; медичне обладнання; підймальне обладнання та механізми. Якщо продукція має маркування CE, то це означає, що виробник

здійснив необхідну процедуру оцінки якості (у тому числі безпеки) цього товару, а отже, його можна реалізовувати на ринку ЄС.

Нормативна база ЄС у сфері будівництва містить Євродирективу 89/106/ЄЕС, що встановлює загальні підходи до технічного регулювання в галузі будівництва на всій території ЄС (основні вимоги до будівель і споруд та принципи оцінки відповідності будівельних виробів). Вона передбачає, що рівень потрібної безпеки будівельних об'єктів на території певної держави є суто прерогативою цієї держави. Водночас вимоги до забудови територій та об'єктів будівництва визначають на національному рівні (національні закони, закони суб'єктів федерації, будівельні коди тощо). Сьогодні в ЄС існує близько 500 стандартів, які забезпечують відповідність вимогам Директиви. Окрім цього, у галузі будівництва діє майже 2500 інших стандартів, що певним чином пов'язані з реалізацією Директиви.

Стандарти зазвичай поділяють на дві категорії – А та В. До першої належать нормативні документи, що стосуються проектування та спорудження будівельних об'єктів, зокрема їхніх елементів, або окремих аспектів зазначеного проектування й спорудження. Стандарти категорії В спрямовані на здійснення оцінки відповідності, серед іншого, вимог щодо експлуатаційних характеристик та інших властивостей, які здатні впливати на дотримання необхідних вимог, методик випробування тощо.

Для проектування будівельних конструкцій у ЄС застосовують комплекс європейських стандартів (EN), які іменують Єврокодами (їх гармонізовано з національними стандартами).

Основними завданнями впровадження Єврокодів є:

- використання загальних критеріїв і методів проектування, що відповідають основним вимогам до будівель та споруд;
- забезпечення однозначного тлумачення процесу проектування конструкцій серед власників, проектувальників та ін.;
- полегшення обміну послугами в межах будівництва між державами-учасниками;
- оптимізація маркетингу й використання будівельних виробів та елементів між державами-учасниками;
- поліпшення маркетингу та використання будівельної продукції;
- формування єдиного теоретичного підґрунтя для досліджень і розробок у будівельній галузі;

– підготовка посібників для проектування та програмного забезпечення;

– підвищення конкурентоспроможності європейських будівельних фірм, підрядників, проектувальників і виробників конструкцій, матеріалів на світовому ринку.

Єврокоди стосуються проектування будівель, споруд і безпосередньо пов'язані документами, які конкретизують основні вимоги безпеки до будівель і споруд, які встановлені Директивою. Застосування Єврокодів є добровільним. Причому в європейському просторі їх використовують як доказову базу щодо відповідності об'єктів цивільного та промислового призначення вимогам безпеки [3, с. 13–15].

Розглянуті документи є лише частиною наднаціональної системи законодавства, що стосується питань безпеки промислової продукції та будівництва. Надати повний перелік таких актів, з огляду на їх чисельність, у межах статті неможливо.

Національне законодавство охоплює питання безпеки використання промислової продукції та експлуатації будівель і споруд у Конституції України (ст. 3, 27, 42, 50 тощо), кодексах України (Кримінальний, Цивільний, Господарський кодекси, Кодекс України про адміністративні правопорушення), законах України («Про стандартизацію», «Про підтвердження відповідності», «Про акредитацію органів з оцінки відповідності», «Про будівельні норми», «Про основи містобудування», «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції», «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», «Про захист прав споживачів», «Про загальну безпечність нехарчової продукції» та ін.), підзаконних актах (постанови, правила, порядки, переліки, розпорядження, програми, накази, листи, інструкції, положення, переліки, роз'яснення, вказівки тощо).

У результаті вивчення законодавства та спеціальної літератури було сформульовано низку положень, які можуть бути використані під час розслідування злочинів ст. 275 КК України в межах опрацювання законодавства для встановлення обставин правопорушення.

Так, встановлено, що якість промислової продукції визначають за допомогою різних показників, серед яких її безпека. Задля визначення системи показників промислової продукції наведемо основні з них, які представлено в спеціальній літературі.

Так, щоб оцінити якість продукції, використовують систему показників, які групують на узагальнюючі, комплексні й одиничні.

Узагальнюючі показники характеризують загальний рівень якості продукції: обсяг і частку прогресивних видів виробів у загальному випуску, сортність (марочність), економічний ефект і додаткові витрати, пов'язані з поліпшенням якості.

Комплексні показники характеризують декілька властивостей виробів, включаючи витрати, що пов'язані з розробленням, виробництвом і експлуатацією. У кожній галузі промисловості застосовують специфічні комплексні показники (наприклад, комплексним показником якості електродвигуна є відношення кількості корисної механічної енергії, що виробляється двигуном за весь термін його служби, до сумарних витрат на виробництво та експлуатацію двигуна).

Одиничні показники якості характеризують одну з властивостей продукції (товарів) і класифікуються за такими групами:

- показники призначення, що відображають корисний ефект від використання виробів за призначенням та зумовлюють сферу їх застосування. Для продукції виробничо-технічного призначення головним є показник продуктивності, що вказує на те, який обсяг продукції може бути випущено за допомогою оцінюваної продукції або який обсяг виробничих послуг може бути надано за визначений проміжок часу. Ідеться про такі показники, як потужність двигуна, швидкість, продуктивність верстата, вантажопідйомність, пробіг шин до їх зносу, відсоток корисної речовини в сировині тощо;

- показники економічності використання сировини, матеріалів, палива, пального та енергії, які характеризують властивості виробу, що відображають його технічну досконалість за рівнем або ступенем споживання сировини, матеріалів, пального, енергії. До таких показників належать: частка маси виробу (на одиницю основного показника якості), коефіцієнт використання матеріальних ресурсів – відношення корисних витрат до витрат на виробництво одиниці продукції; коефіцієнт корисної дії та ін.;

- показники надійності (безвідмовність, збережуваність, ремонтпридатність, довговічність виробу). Залежно від особливостей продукції, яку оцінюють, для характеристики надійності можуть використовувати як усі чотири, так і деякі із зазначених показників. Так, надійність – це властивість об'єкта

зберігати в часі в установлених межах значення показників всіх параметрів, які характеризують здатність виконувати потрібні функції в заданих режимах та умовах застосування, обслуговування, зберігання та транспортування. Безвідмовністю називають властивість об'єкта виконувати потрібні функції в певних умовах протягом заданого інтервалу часу чи наробітку. Довговічність – це властивість об'єкта виконувати потрібні функції до переходу в граничний стан у межах встановленої системи технічного обслуговування та ремонту. Показники довговічності вказують на ресурс між середніми (капітальними) ремонтами, середній строк служби. Ремонтопридатність – можливість об'єкта бути пристосованим до підтримання та відновлення стану, у якому він здатний виконувати потрібні функції за допомогою технічного обслуговування й ремонту. До показників ремонтпридатності належать: імовірність відновлення робочих параметрів; середня трудомісткість ремонту й технічного обслуговування. Водночас збережуваністю є здатність об'єкта зберігати в заданих межах значення параметрів, що характеризують спроможність об'єкта виконувати потрібні функції під час і після зберігання та/або транспортування;

– показники технологічності, що характеризують ефективність (економічність) конструкторсько-технологічних рішень для забезпечення високої продуктивності праці під час виготовлення та ремонту продукції. Саме за допомогою технологічності забезпечуються масовість випуску продукції, раціональний розподіл витрат матеріалів, засобів праці й часу в процесі технологічної підготовки виробництва, виготовлення та експлуатації продукції. До них належать показники блочності й агрегатності конструкцій, що вказують на простоту монтажу виробу, питому трудомісткість, матеріало- і енергоємність, коефіцієнт раціонального використання прогресивних матеріалів у виробі тощо;

– ергономічні показники, які відображають взаємодію людини з виробом, дають змогу визначати зручність і безпеку експлуатації виробів. Вони характеризують систему «людина – виріб – середовище використання» та враховують комплекс гігієнічних, антропометричних, фізіологічних і психологічних властивостей людини, що виявляються під час користування виробом. До таких показників належать: зусилля, необхідні для керування трактором; розташування ручки в холодильнику; кондиціонер у кабіні

баштового крана; освітленість, температура, вологість, запиленість, шум, вібрація, випромінювання, концентрація чадного газу і водяних випарів у продуктах горіння, розташування та зручність сидінь, органів керування, раціональність інтер'єру й робочого місця. З їх допомогою вимірюють параметри продукції, що впливають на працездатність людини під час експлуатації виробів;

– естетичні показники, що характеризують спроможність продукції задовольняти потребу в красі. Вони дають змогу з'ясувати такі властивості, як зовнішній вигляд, гармонійність, цілісність, інформаційна промовистість, оригінальність, раціональність і краса форм, відповідність середовищу, стилю та моді, досконалість виконання й стабільність товарного виду виробу. З їх допомогою визначають бажаний художньо-конструкторський рівень виробу. Критерій естетичної оцінки виробу, яку дає експертна комісія, полягає в ранжуванні низки виробів аналогічного класу та призначенні, що здійснюється на основі базових оцінок;

– показники стандартизації та уніфікації, які визначають ступінь використання в продукції стандартизованих складових частин виробу (складальних одиниць, деталей, вузлів), їх уніфікації, а також рівень уніфікації, тобто конструкційної спорідненості з іншими виробами (наприклад, відношення стандартизованих та уніфікованих частин виробу до загальної кількості частин у виробі, коефіцієнти повторюваності, застосовності за типорозмірами та складовими продукції). Усі деталі виробу розподіляють на стандартні, уніфіковані й оригінальні. Чим менше оригінальних виробів, тим краще, що є важливим як для виготовлювача продукції, так і для споживача;

– патентно-правові показники, які характеризують патентний захист і патентну чистоту продукції та є істотним чинником у визначенні конкурентоспроможності. Визначаючи патентно-правові показники, варто враховувати наявність у виробках нових технічних рішень, рішень, захищених патентами в країні, наявність реєстрації промислового зразка і товарного знака як у країнах-виробниках, так і в країнах-експортерах. Зокрема, основними показниками цієї категорії вважають показники патентного захисту, патентної чистоти і територіального поширення;

– показники транспортабельності, які визначають пристосованість продукції до перевезень. До них належать середня тривалість і вартість підготовки до перевезень, вантажно-розвантажувальних робіт, середня матеріаломісткість упакування.

Найповніше цей показник оцінюється у вартісному вимірі, що дає змогу одночасно врахувати матеріальні й трудові затрати, кваліфікацію і кількість людей, які виконують транспортні роботи;

– екологічні показники, що характеризують рівень шкідливих впливів на навколишнє середовище, які виникають під час експлуатації або споживання продукції. Урахування екологічних показників має: обмежити надходження в природне середовище промислових, транспортних і побутових стічних вод і викидів з метою зниження наявності шкідливих речовин в атмосфері, які не перевищують допустимих концентрацій; забезпечити збереження і раціональне використання біологічних ресурсів тощо. До екологічних показників належать: наявність шкідливих домішок, можливість викидів шкідливих часток, газів, випромінювань під час зберігання, транспортування, експлуатації чи споживання продукції;

– економічні показники, які характеризують витрати на розроблення, виготовлення, експлуатацію або споживання продукції, економічну ефективність її експлуатації. Основними з них є ціна, прибуток, собівартість, рентабельність, трудомісткість виробу, експлуатаційні витрати (як в абсолютному виразі, так і на одиницю основного показника призначення виробу);

– показники безпеки, які характеризують особливості продукції, що забезпечують безпеку людини (обслуговуючого персоналу) під час експлуатації або споживання, монтажу, обслуговування, ремонту, зберігання, транспортування цієї продукції. Ідеться, серед іншого, про імовірність безпечної роботи людини протягом певного часу, час спрацювання захисних пристроїв, електричну надійність високовольтних мереж;

– взаємозамінність, тобто основна властивість сукупності виробів, яка визначає якість продукції та характеризується інтенсивністю, наявністю між елементами виробів з урахуванням їх особливості й специфічності, зовнішніми та внутрішніми проявами [4].

Отже, характеристики промислової продукції є досить різноманітними. Правова оцінка та встановлення обставин, що підлягають доказуванню під час розслідування злочинів, передбачених ст. 275 КК України, визначають необхідність виокремлення саме показників безпеки промислової продукції, встановлення стадії її життєвого циклу й положень законодавства, що регулює забезпечення такої безпеки на відповідній стадії.

Попри визначення законодавцем двох різних предметів злочину, у правозастосовній практиці опрацювання нормативного матеріалу відбувається за однаковою схемою. Відмінність зазвичай полягає у галузевій належності законодавства. Водночас можливе застосування різногалузевого законодавства, наприклад, якщо під час будівництва було використано промислову продукцію будівельного призначення, що не відповідає вимогам безпеки.

Нормативну основу будівельної діяльності становлять будівельні норми, державні стандарти, норми, правила щодо планування, забудови та іншого використання територій, проектування, будівництва об'єктів містобудування, які розробляють і затверджують спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади з питань містобудування та архітектури чи інші центральні органи виконавчої влади.

У ст. 1 Закону України «Про будівельні норми» визначено, що нормування в будівництві – це діяльність із розроблення та затвердження будівельних норм для обов'язкового застосування у сфері будівництва, містобудування та архітектури з метою формування безпечного середовища для життя і здоров'я людини. Тобто основним призначенням норм є гарантування безпеки на всіх етапах будівельного виробництва.

Будівельні норми – затверджений суб'єктом нормування підзаконний нормативний акт технічного характеру, що містить обов'язкові вимоги у сфері будівництва, містобудування та архітектури. Законодавець пропонує також класифікацію будівельних норм за суб'єктом нормування:

- державні будівельні норми – нормативний акт, затверджений центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики у сфері будівництва;

- галузеві будівельні норми – нормативний акт, затверджений міністерством у межах своїх повноважень у разі відсутності державних будівельних норм або необхідності встановлення вимог до будівництва окремих видів споруд, що конкретизують вимоги державних будівельних норм [5].

Фахівці визначають таку структуру національної нормативної бази в галузі будівництва: вона охоплює закони України та будівельні норми та нормативні документи щодо організаційно-методичних питань, куди належать стандартизація, нормування, ліцензування, оцінка відповідності, метрологія (підклас А.1).

До цього самого класу належить вишукування, проектування, територіальна діяльність (підклас А.2). Питання містобудування розглянуто в класі Б. Натомість у класі В йдеться про загальнотехнічні вимоги до життєвого середовища та продукції будівельного призначення (підклас В.1). Об'єкти будівництва та промислова продукція будівельного призначення розглянуті в підкласі В.2. Питання експлуатації, ремонту, реставрації та реконструкції розглянуто в підкласі В.3. У класі Г зібрано рекомендовані документи й посібники. Кошторисні норми та правила викладено в класі Д. Окремо представлено технічні свідоцтва підтвердження придатності нових будівельних виробів до використання [3, с. 13–15].

Отже, у межах визначення різнорівневої системи законодавства в галузі безпеки промислової продукції та будівництва ми навели окремі нормативні акти й положення, які містять загальні вимоги безпеки. Ці положення можна вважати основою для подальшої конкретизації та остаточного визначення норм (правил), порушення яких спричиняє суспільно небезпечні наслідки, передбачені в ст. 275 КК України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Заплатинський В. М. Безпека життєдіяльності / В. М. Заплатинський. – Київ : КДТЕУ, 1999. – 208 с.
2. Основні вимоги законодавства ЄС до безпеки і якості товарів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukraine-eu.mfa.gov.ua/ua>. – Назва з екрана.
3. Барзилович Д. В. Щодо проектування будівельних конструкцій за Єврокодами / Д. В. Барзилович, В. Г. Тарасюк, Г. Г. Фаренюк // Інформаційний збірник Академії будівництва України. – 2015. – № 14. – С. 13–16.
4. Клименко Л. П. Метрологія, стандартизація та управління якістю : навч. посіб. / Л. П. Клименко, Л. В. Пізінцалі, Н. І. Александровська, В. Д. Євдокимов. – Миколаїв : ЧДУ ім. Петра Могили, 2011. – 243 с.
5. Про будівельні норми [Електронний ресурс] : Закон України від 5 листоп. 2009 р. № 1704-VI. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/1704-17>. – Назва з екрана.

REFERENCES

1. Zaplatynskyi, V.M. (1999). *Bezpeka zhyttiedialnosti [Life Safety]*. Kyiv: KDTEU [in Ukrainian].
2. Osnovni vymohy zakonodavstva YES do bezpeky i yakosti tovariv [The main requirements of EU legislation for the safety and quality of goods]. (n.d). *ukraine-eu.mfa.gov.ua*. Retrieved from <http://ukraine-eu.mfa.gov.ua/ua> [in Ukrainian].
3. Barzylovych, D.V., Tarasiuk, V.H., & Farenjuk, H.H. (2015). Shchodo proektuvannia budivelnikh konstrukttsii za Yevrokodamy [Concerning the design of

building structures for Eurocodes]. *Informatsiyni zbirnyk Akademii budivnytstva Ukrainy, Informational collection of the Academy of construction of Ukraine*, 14, 13-16 [in Ukrainian].

4. Klymenko, L.P., Pizintsali, L.V., Aleksandrovska, N.I., & Yevdokymov, V.D. (2011). *Metrolohiia, standartyzatsiia ta upravlinnia yakistiu [Metrology, standardization and quality management]*. Mykolaiv: ChDU im. Petra Mohyly [in Ukrainian].

5. Zakon Ukrainy pro budivelni normy: vid 5 lystop. 2009 r. No. 1704-VI [Law of Ukraine on building codes from November 5, 2009, No. 1704-VI]. (n.d.). *zakon3.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/1704-17> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 12.10.2017

Voitovych Ya. – *Postgraduate Student of the National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine*

The Use of the Statutory Acts that Regulate the Safety of Industrial Products and the Exploitation of Buildings and Constructions during the Investigation of Crimes Prescribed by the Art. 275 of the Criminal Code of Ukraine

In order to ensure the safety of a person who uses industrial products and exploits buildings and structures to meet his domestic, industrial, social and other needs, there are a number of rules and regulations that are obligatory for execution (observance) during the creation of these objects.

Investigation of crimes stipulated by Art. 275 of the Criminal Code of Ukraine provides for the mandatory establishment and precise indication in the procedural documents of the provisions of the law, non-compliance with which requirements led to the occurrence of harmful consequences. It is necessary for the correct criminal-legal qualification, the delineation of the crime provided for in Art. 275 of the Criminal Code of Ukraine from others, which are connected with the violation of special rules, the establishment of a person who committed a crime and to determine the causal link between its actions (inaction) and consequences.

An appeal to the relevant legislation showed that it represents a significant array of complex, structured and sometimes uncoordinated legal acts and documents created by different actors at the international, national, sectoral and local levels.

Obviously, the search and forensic analysis of these documents requires certain skills and knowledge that are not always available in the investigator's arsenal. Therefore, particular attention should be paid to the definition of the legal structure of certain aspects of security in the context of the issue under study, the content of a number of terms and concepts that are disclosed in the legislation and of relevance to the investigation.

For this purpose, the basic normative documents were analyzed, references to which are mandatory in the application of Art. 275 of the Criminal Code of Ukraine (direct references are formulated depending on the subject of the crime, the stage of the establishment of certain objects, the number of persons who committed a violation and other circumstances of the proceedings).

The basic normative documents regulating safety of use of industrial products and exploitation of buildings and structures at the international and national level are analyzed. The scope and direction of their use in the investigation of crimes stipulated in Art. 275 of the Criminal Code of Ukraine. The approach to the elaboration of normative acts is proposed, with the aim of precisely establishing the requirements of violation of which led to the occurrence of socially dangerous consequences.

Keywords: investigation, industrial products, buildings, security, normative act, legislation.